

Arrest

nr. 95 656 van 23 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 februari 2012 dienen de verzoekende partijen, van Armeense nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 31 mei 2012 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*S., K.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te Erevan op (...)1970
A., Z.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te Erevan op (...)1977
S., S.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te Erevan op (...)1996
S., S.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te Erevan op (...)1998*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 — 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een vervallen Armeens paspoort voor op naam van S., K.(...) uitgereikt op 24.10.1997 en geldig tot 24.10.2007.

Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldig paspoort, eist het daarentegen het aantonen van “de constitutieve elementen van identiteit”. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en —datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig Armeens paspoort.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhevig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 20 en Arrest 73.696 RW dd. 20 januari 2012).

Tenslotte dient er op gewezen te worden dat betrokkene de in artikel 9ter, §2, 3e lid voorziene vrijstelling aangaande het aantonen van zijn identiteit, niet aanhaalt. De aanvraag is derhalve onontvankelijk.”

Op 14 juni 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van “de motiveringsplicht” als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij lichten hun middel als volgt toe:

“ENIG MIDDEL:

SCHENDING VAN ARTIKEL 9ter VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN,
EN
SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt in essentie op het feitelijk gegeven dat het paspoort van verzoeker K. S.(...) vervallen is. Zijn paspoort zou zijn uitgereikt op 24 oktober 1997 en geldig zijn tot 24 oktober 2007.

Het paspoort nr. AB0523205 op naam van K. S.(...) werd inderdaad uitgereikt op 24 oktober 1997. Evenwel werd de geldigheidsduur ervan verlengd tot 24 oktober 2012. De verlenging van de geldigheidsduur van het paspoort staat vermeld op pagina 4 van dit paspoort nr. AB(...).(zie stuk 2) Ook deze pagina van het paspoort werd voorgelegd bij de aanvraag van verzoekers.

Het feitelijk gegeven waarop de bestreden beslissing steunt, is aldus niet correct. Het paspoort nr. AB0523205 op naam van K. S.(...) was wel degelijk geldig op het ogenblik van de aanvraag. Aldus schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

Zij schendt eveneens artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers hebben bij de aanvraag hun identiteit aangetoond op de wijze voorzien in artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond.”

2.2 In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“Ter ondersteuning houden verzoekers voor dat de geldigheidsduur van het paspoort van verzoeker werd verlengd tot 24.10.2012, zodat het feitelijk gegeven waarop de bestreden beslissing steunt, niet correct is.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Nazicht van de aanvraag van verzoekers dd. 14.02.2012, waaromtrent de bestreden beslissing werd genomen, leert immers dat verzoekers onder stuk 1 bij hun aanvraag een kopie van 2 pagina's (gekopieerd op 1 blad) uit het paspoort van elkeen hebben gevoegd, zonder dat het volledige paspoort werd gevoegd.

Het is pas bij de aanvraag ingediend bij schrijven dd. 14.06.20 12 dat verzoekers een (zij het niet erg leesbare) kopie van meerdere pagina's uit het paspoort van verzoeker hebben gevoegd.

Evenwel, aangezien deze kopie nog niet was gevoegd bij de aanvraag van 14.02.2012, doch pas bij een latere aanvraag (schrijven dd. 14.06.20 12) werd gevoegd, had de gemachtigde geen kennis van de overige pagina's uit het paspoort van verzoeker en kon de gemachtigde hiermee dan ook geen rekening houden op 15.05.2012, datum dat de bestreden beslissing werd genomen.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A. C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v. V. nr. 509, 29 juni 2007).

Uit de kopie van de pagina's uit het paspoort van verzoeker, zoals deze gevoegd waren bij de aanvraag van 14.02.2012, blijkt geenszins dat het paspoort van verzoeker verlengd werd. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. Hun beschouwing dat 'het feitelijk gegeven waarop de bestreden beslissing steunt, niet correct is', mist elke grondslag.

De beschouwingen van verzoekers falen dan ook volkomen. Verzoekers tonen geenszins aan dat de bestreden beslissing met schending van artikel 9ter of schending van de materiële motiveringsplicht zou zijn genomen, gelet op de gegevens waarover de gemachtigde beschikte op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Terwijl verzoekers de overige motivering van de bestreden beslissing niet aanvechten. Verzoekers uiten inderdaad geen kritiek op de motivering dat een verlopen paspoort slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit levert tot de vervaldatum terwijl de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden moeten vervuld zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, en dat niet blijkt dat verzoeker enige naarstigheid aan de dag heeft gelegd tot het bekomen van een nieuw, geldig paspoort.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001), en dit uitsluitend op basis van de door verzoekende partij opgeworpen middelen.

Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. De kern van hun betoog, met name dat de geldigheidsduur van het paspoort van verzoeker verlengd werd en dit paspoort zodoende nog niet verlopen zou zijn op datum dat de bestreden beslissing werd genomen, faalt in feite en in rechte. De door verzoekers voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan derhalve worden aangenomen.

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3 Uit de uiteenzetting van het enig middel van de verzoekende partijen in hun inleidend verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, die dient te worden onderzocht in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4 Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

2.5 De verzoekende partijen dienden op 14 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verklaart deze aanvraag

onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van de eerste verzoekende partij niet aantoonst en aldus ook geen sluitend bewijs van de identiteit levert.

2.6 Vooreerst dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was.

Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.7 Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 14 februari 2012 een kopie van de eerste pagina van haar Armeens paspoort met nummer AB(...) toevoegde, blijkens dewelke dit paspoort werd uitgereikt op 24 oktober 1997 en tot en met 24 oktober 2007 geldig was.

Waar de verzoekende partij, tevens middels een kopij in de bijlage van haar inleidend verzoekschrift, stelt dat de geldigheidsduur van haar paspoort werd verlengd tot 24 oktober 2012 en deze verlenging vermeld staat op de vierde pagina van haar paspoort, pagina waarvan zij voorhoudt dat deze ook werd voorgelegd ter gelegenheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, kan de Raad slechts vaststellen dat deze stelling niet wordt gesteund door de stukken van het administratief dossier. De gegevens van het administratief dossier leren dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 14 februari 2012 slechts vergezeld ging van de eerste pagina van het Armeens paspoort van de eerste verzoekende partij. Het kan de verwerende partij hoe dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden, dan wel hieromtrent niet te hebben gemotiveerd, daar zij hiervan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet op hoogte was. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De Raad benadrukt tevens dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van de verzoekende partij opnieuw ten gronde te beoordelen, noch treedt hij op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat

beoordelen. Het feit dat de verzoekende partijen het ten dezen niet eens zijn met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 14 juni 2012 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend, ditmaal wel vergezeld van voornoemde vierde pagina betreffende de aangehaalde verlengde geldigheidsduur van het Armeens paspoort met nummer AB(...) van de eerste verzoekende partij.

2.8 Te dezen stelt zich verder de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Hierbij dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt dat *“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijs elementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een vervallen paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend kan worden. Een verstreken paspoort blijft het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit (RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Dit is zeker het geval wanneer er geen twijfel bestaat over de identiteit van de betrokkene en over zijn latere nationaliteit (cf. RvS 24 oktober 2012, nr. 221.166).

In casu dient de eerste verzoekende partij een kopie van de eerste pagina van een paspoort in waaruit een verstreken geldigheidsduur blijkt van een bestaande staat, met name Armenië. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij, naast de verstreken geldigheidsduur van het paspoort, elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van de eerste verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat de eerste verzoekende partij niet (meer) de Armeense nationaliteit zou bezitten.

Net zoals bij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, is bij een aanvraag om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, de nationaliteit van doorslaggevend belang. Zo leest de Raad meer bepaald in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2012 waarbij de asielaanvraag van verzoeker van 24 juni 2011 werd afgewezen: *“De documenten die u voorlegt, spreken de bevindingen van het CGVS en de informatie waarover het Commissariaat-generaal*

beschikt niet tegen. Het Armeens paspoort van u en uw kinderen, (...) bevatten immers louter gegevens over jullie identiteit, (...), wat hier niet betwist wordt" en werd de identiteit van de eerste verzoekende partij evenmin in twijfel getrokken door de Raad in zijn arrest nr. 80 837 van 8 mei 2012.

Door de aanvraag van de eerste verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de eerste verzoekende partij op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET